

30. 3. 015, 2015, akr. pl., 100 x 70 cm

30. 4. 015, 2015, akr. pl., 90 x 70 cm

Magister Tomaž Gorjup, akademski slikar, je redni profesor za risanje in slikanje na Oddelku za likovno pedagogiko Pedagoške fakultete Univerze v Ljubljani. Rodil se je 9. aprila 1950 v Ljubljani očetu Rudiju Gorjupu, akademskemu slikarju, akademski slikar Tine Gorjup pa je njegov stric. Leta 1974 je diplomiral na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani pri prof. Janezu Berniku, leta 1976 pa zaključil magistrski študij slikarstva pri prof. Andreju Jemcu. Leta 2000 ga je Univerza v Ljubljani habilitirala v naziv redni profesor za risanje in slikanje. Je član ZDSLU, DLUL in Galerije Equrna.

Področja dejavnosti: slikarstvo, risba, grafika, teorija likovne umetnosti, likovna pedagogika. Za svoje delo je prejel več pomembnih nagrad in priznanj, med drugimi leta 1981 v Ljubljani Župančičevo nagrado. Imel je okrog 90 samostojnih in 400 skupinskih razstav doma in v tujini.

Tomaž Gorjup
Topniška ul. 45
1000 LJUBLJANA

Tel.: 00386 1 4375542
E-mail: Tomaz.Gorjup@guest.arnes.si

Galerija je odprta od ponedeljka do petka od 9. do 19. ure in ob sobotah od 9. do 12. ure.
Knjižnica Cirila Kosmača Tolmin, Tumov drevored 6, 5220 Tolmin, tel.: 05 381 15 26, www.tol.sik.si

Tomaž Gorjup

Prostori moje duše (slike 2013–2015)

Vabimo vas na odprte razstave v petek, 18. septembra 2015,
ob 19. uri v galerijo Knjižnice Cirila Kosmača Tolmin.

Dela akademskega slikarja bo predstavila
umetnostna zgodovinarica Anamarija Stibilj Šajn.

Razstava bo na ogled do 12. oktobra 2015

Slika na naslovnici:
20. 4. 015, 2015, akr. pl., 90 x 70 cm

Tomaž Gorjup, akademski slikar in profesor na Oddelku za likovno pedagogiko Pedagoške fakultete v Ljubljani je (skoraj) vsak dan v slikarski akciji. O tem priča njegov bogat, raziskovalen, spreminjajoč in vselej z individualnimi karakteristikami zaznamovan opus, ki nastaja z likovno odgovornostjo, pod okriljem pretehtane teoretične misli in z željo po doseganju presežne izpovednosti in sporočilnosti. Prelom tisočletja je v njegovo slikarstvo prinesel radikalne spremembe. Sveži koncepti in nov energetski naboj so še dodatno pripomogli k intenziviranju Gorjupove ustvarjalne nuje. Likovne stvaritve so dobile dnevniški značaj, kar potrjuje tudi datum nastanka, ki nadomešča naslov posamezne slike. Avtor tako niza zapise, ki nastanejo »v enem mahu« in v likovno podobo sintetizirajo vso specifično časa, razporeženje trenutka, notranja čustva, občutja in občutenja, skratka, razkrivajo prostore njegove duše. Ti se na slikovni površini manifestirajo v abstraktni govorici, v čistem likovnem jeziku, v izrečenem, a vsebinsko nedorečenem, v tistem, kar v najnovjših delih vendarle prinaša asociativno slutnjo in simbolno povezavo z antropomorfnim in zoomorfnim svetom. Osebna dogajanja in stanja avtor brez zadržkov in cenzure, brez popravljanj in dopolnjevanj preliva v likovnost, v barvno snovnost in v gestualno zaznamovano potovanje po slikovnem odru. Tako je akcijsko tudi njegovo slikarstvo. V ustvarjalni proces ga zapelje najbolj intimna vokacija, notranji klic, ustvarjalna nuja in prepusti se čaru in zadovoljstvu v komuniciranju z barvami, njegovimi zaveznicami in zaupnicami, uživa v gibanju roke, v likovno-vizualnih efektih, ki jih poraja njegovo izražanje. Barva je njegova spremljevalka na vznemirljivih poteh po slikovni površini. Na njej pušča vehementne, eruptivne, tekoče, široke, sproščene in hkrati odločne barvne sledi različnih smeri in intenzitet, ustvarja mehke, zaobljene, pa tudi stroge oblike, ločene ploskovne linije, v katerih se zgošča, strukturira, pa tudi redči barvna snovnost. V izrazitejše barvne impaste posega z grafičnimi pristopi, saj zareže vanje, virtuožno tekoče brazda po njih in razpira materijo. Konkretnim in izrazitim nanosom dodaja posamezne navidezno nežnejše, pa vendar suverene linije

in jim dopusti, da fino, pravolinijsko švignejo čez površino. Ustvarjalni proces se pne v širokem interpretativnem loku in seže od koncentriranega do sproščenega delovanja, od vodene slikarske akcije do stihijskih intervencij, v katerih barva sama išče pot. Končne podobe najnovejše ustvarjalne etape učinkujejo še bolj sproščeno, saj se avtor osvobaja zlaganja konstrukcij v obliki barvnih prostorskih mrež, ki so zaznamovale njegovo delovanje predvsem v obdobju med leti 2005 in 2007. Kompozicije so še vedno uravnotežene, učinkujejo pa odprto, v slogu »all over painting«. Slike postajajo vse bolj barvno živahne. K čistosti, živosti in žarilnosti barv prispevajo tudi spremljajoče beline ozadja, ki na nek način intenzivirajo in iluminirajo barvne osnove, se pa tudi sicer avtor nagiba v vse bolj optimističen kolorit. Tomaž Gorjup z odlaganjem barvne magme, s plastenjem, s tkanjem barvnih linij, ploskev in lis, z materializiranimi in lazurnimi nanosi, snuje čvrsto strukturo slikovnega organizma. Z njimi zapira površino in jo hkrati odpira, v prostor, v globino. Ob bogatem površinskem dogajanju namreč nivojsko nanašanje barvnih plasti in vzpostavljane vmesnih zračnih prostorov vodi v odpiranje in v vzpostavljane izrazitega vtisa prostorske iluzije. V zgodovini umetnosti tako rekoč nenehno prisotno ustvarjalno hrepenenje po prostorski dimenziji je v delih Tomaža Gorjupa doseženo in potrjeno na več načinov. Zdi se namreč, da se že minimalna sled giblje ne le po površini, ampak po prostoru, da ga polnomočno vzpostavi, namensko priseganje na gradnjo po plasteh pa ga le še podkrepi. V samem slikarskem postopku se objektivizira gibanje, in s tem je že a priori vzpostavljena prostorska dimenzija, izvirajoča iz fenomenologije percepcije. Slike so kot tkivo, ki se zapreda, prepreda, vibrira, kopiči, pa tudi rahlja in odpira, tako lahko gledalčev pogled potuje skozi plasti tja, od koder prihaja Gorjupova slikarska govorica, v prostore njegove duše. Nastajajo kot zapisi, prežeti z vitalizmom, kot neizživeta sla po samoizpovedovanju, kot abstraktna kaligrafija, v kateri vsak dotik slikovne površine predstavlja čisti likovni zapis, odziv, v katerega je zajeto slikarjevo notranje doživljanje in čutenje. Tako se slike spreminjajo v izraz

njegove notranjosti, v nenehno potovanje v prostore njegove intime, v njegova (pod)zavestna stanja. In zato v slikah čutimo moč slikarjeve biti. V izrazito individualnih in intimističnih delih namreč odzvanja misel Vasilija Kandinskega: »So resnične umetnine, z avtonomno vsebino, ki izžareva ustvarjalčevega duha, stvaritve, ki črpajo svojo moč in eksistenco iz umetnika samega.«

Anamarija Stibilj Šajn

9. 7. 015, 2015, akr. pl., 80 x 60 cm

21. 2. 015, 2015, akr. pl., 100 x 70 cm